

Görög Gondolatok

A Nyíregyházi Görög Katolikus Egyházközség lapja

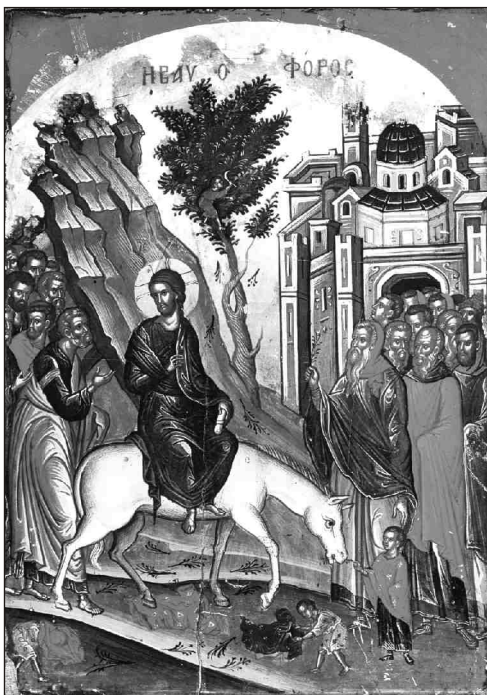
2012/március

Virágvasárnap

Virágvasárnap Jézus ünnepélyes bevonulását ünnepeljük Jeruzsálemben. Annak a Jézusnak, aki eddig vigyázott, hogy messiási és királyi méltóságát elrejtse. Akiket meggyógyított, azoknak is meghagyta, hogy senkinek se mondják el. Mikor királlyá akarják választani inkább vál-

lalja a hegyek magányát. És most, amikor önként vállalja a halált az emberiség az emberiség megváltásáért, nemcsak túri a királynak, Messiásnak kijáró hódolatot, hanem el is várja, és akarja. Most Betániában tartózkodik Lázár barátjánál, akit halottaiból feltámasztott, és innen indul el a csodálatos menet. A zarándokok már keresik Jeruzsálemben, és arra gondolnak fel sem fog menni az ünnepekre, mivel a főpapok kerestetik és el akarják fogni.

A diadalmas Krisztus ezek ellenére, ebben a veszélyes helyzetben ünnepélyesen bevonul a fővárosba, Jeruzsálembé! Merészség, nagy bátorság kellett hozzá! Hogy hogyan történt ez az ünnepélyes bevonulás, az evangéliumból nagyon jól ismerjük. Két tanítványa egy fiatal szamárcsikót keres, amelyen még senki sem ült. Valljuk csak be őszintén, a mi szemünkben egy szamárháton való bevonulás nem kelti a diadal és a fönség benyomását. De Jézusnak az a szándéka, hogy kerüljön mindent, ami harcra és világi uralomra emlékeztet. Most a döntő órákban is el akarja kerülni a hiedelmet, hogy hódító Messiásként jelenik meg. Az Ő nagyságát a lélek és szellem világában kell keresnünk.

A mozgékony tömegben először csak az a tudat fut végig, hogy a Messiás tartja bevonulását, és ezért kitör belőle a hódolat és a lelkesedés. Egyesek ruhájukat terítik a számár hátára, mások egyenesen az útra, a lába elé. Vannak, akik zöld gallyakat hintenek eléje és pálmaágakat tartanak a kezükben. Jézus közepén halad, a tömeg pedig körülötte kiabálja: „Hozsanna, áldott, ki az Úr nevében Jön! Áldott a mi atyánknak, Dávidnak országa, amely közeleg! Hozsanna a magasságban!”

Elég emelkedett a hangulat, és így ér a menet a városba, ahol az egész lakosság izgalomba jön. A farizeusokat és a főtanács tagjait tehetetlen düh emészti. A tömeggel nem tudnak szembeszállni és elkeseredve állapítják meg, hogy minden hiába. Mivel a tömeg nem veszi őket figyelembe, végső megoldásként Jézusnak kiáltanak oda, mintha valami szentségtörő tettől akarnák visszatartani. A tett, a messiási cím elfogadása: „Mester fedd meg tanítványaidat!”, de Jézus nem feddi őket. Annyi csodát tett: életével, szavaival, erényeivel igazolta égi származását, isteni küldetését, hogy most ebben a döntő órában a kövek szólalnának meg, ha az emberek nem tennének hitvallást mellette.

Isten ma sem kényszeríti ki belőlünk, emberekből a hódolatot, de elvárja, hogy felismerjük benne az Urat, és kifejezést adjunk hitünknek. Nem számít a felsőbb-ség rosszálása, vagy a felvilágosultak ünneprontása. Vannak olyan alkalmak életünkben, amikor a nyelvnek követnie kell a szív sugallatát, és nem szabad visszahúzódnia a hangos hitvallástól. A közös istentiszteletek, zarándoklatok, körmenetek, lelkigyakorlatok erre valók. Minden elfogulatlan szemlélő megtalálhatná életében Isten jótéteményeit, figyelmeztetéseit, s ki tudja, nem fogja e hallani a szemrehá-

nyást, hogy annyi szeretet láttára a kövek is megszólaltak volna, ő azonban érzéketlen maradt mindvégig.

De Jézust most dicsőségének, ünnepelésének közepén más gondolatok töltik el. Látja az ifjúság és egyszerű emberek lelkesedését, de tudja, hogy nagy részükből nem a hit beszél, hanem a nemzeti dicsőségvágy. Tudja, hogy ez a nép, akik most ünneplik, nagypénteken keresztre feszítését fogják kérni. Látja maga előtt a fehér kövekből épült templomot, a palotákat, de a szeme előtt a távolban már megjelenik a pusztulás. E képek és gondolatok hatására könny szökik szemébe, és felsóhajt: Ó, ha legalább ezen a te napodon megismerted volna, ami békességedre szolgál! Legalább még ma visszavontad volna hitelenségedet, és elismerted volna a Messiást, akit az Atya küldött.

Látja azt is, hogy néhány nap múlva felállítják kereszttjét a Golgotán, de erre egy szóval sem céloz. Szomorúságának tárgya csak a város és lakói, mellyel vérségi kapcsolat köti össze.

Amikor Jézus felpanaszolja Jeruzsálem hitelenségét, nem érzi a világot elragadtatónak, amelynek gyeplője kiesett a kezéből. Ő a szeretet hangján szólt, tisztelte a szabad akaratot, s most érzi a szeretet visszautasítását. Nem is az fáj, hogy Őt sértették, hanem az, hogy vesztükbe rohannak. A város pusztulása teljes lesz, kő kövön nem marad benne. A főtanács valóban megölte Jézust, emberekre bízták magukat, nem Istenre, s meg kellett tapasztalniuk, hogy nagyon rosszul választottak.

Jeruzsálem lelki süketségben és vak-ságban szenvedett virágvasárnap. Nem ismerte fel Jézusban az Eljövendőt, még kevésbé az Isten Fiát. Hangjában nem hallotta meg az Isten szavát. Nem jött rá, hogy Isten látogatta meg. Jeruzsálem val-

lásos volt, de nem törődött a kegyelem pilanatával, nem törődött azzal, hogy Isten szólni akar hozzá. El volt telve a maga gondolatával, csak azzal törődött, amit ő maga akar mondani az Istennek. Az érdekelte, amit ő vár az Istentől, az már nem, hogy az Isten is akarhat tőle valamit. Örök

intés ez minden kor vallásos emberének. Engedjük szóhoz jutni az Istent, figyeljünk szavára, nehogy miattunk is sírjon majd Jézus!

Miló Miklós
parókus

Miről beszél Krisztus keresztje?

Áll a Golgotán a véres kereszt és rajta függ Krisztus. Rajta függ a világ Megváltója, aki egy ízben azt mondta, hogy „nagyobb szeretete senkinek nincs annál, mintha valaki életét adja barátaiért.” Ezt mondta, de nagypénteken megmutatta, hogy az Ő isteni szívében még ennél is áldozatosabb szeretet lángolt: hiszen Ő életét adta ott a kereszten nemcsak barátaiért, hanem ellenségeiért is, utolsó csepp véréért kihullatta nemcsak a jókért, hanem a világ minden bűnös emberéért is.

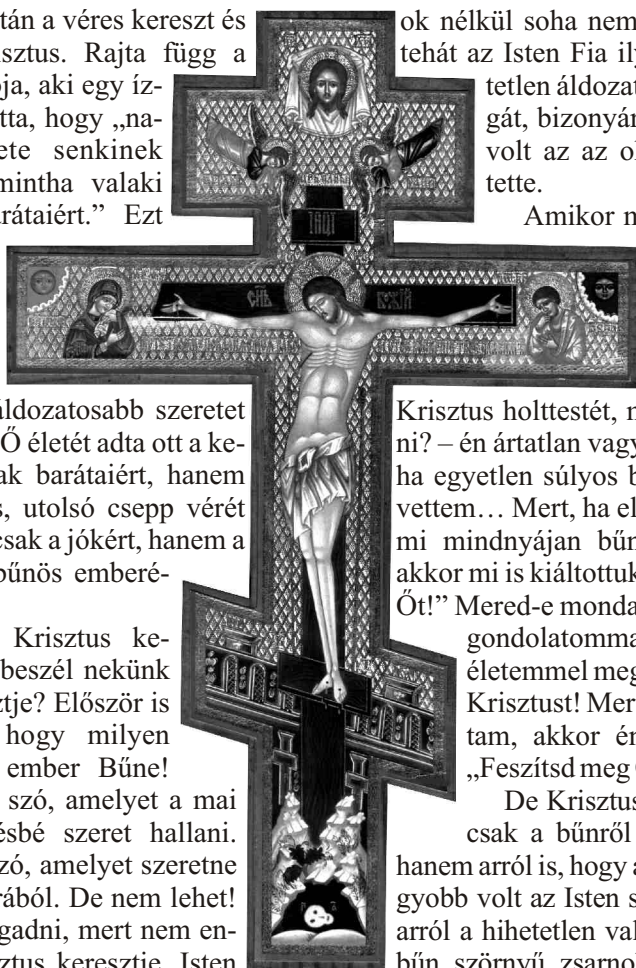
Mire tanít Krisztus keresztje? Miről beszél nekünk Krisztus keresztje? Először is beszél arról, hogy milyen nagy volt az ember Bűne! BŰN! Ez az a szó, amelyet a mai ember legkevésbé szeret hallani. Bűn! Ez az a szó, amelyet szeretne kitörölni szótárából. De nem lehet! Nem lehet letagadni, mert nem engedi meg Krisztus keresztje. Isten

ok nélkül soha nem cselekszik. Ha tehát az Isten Fia ilyen elképzelhetetlen áldozatra szánta el magát, bizonyára ép ilyen nagy volt az az ok is, amiért ezt tette.

Amikor majd nagypénteken oda állsz Krisztus keresztje alá, és látod a kereszten elvérzett

Krisztus holttestét, mered-e mondani? – én ártatlan vagyok! Én még soha egyetlen súlyos bűnt el nem követtem... Mert, ha elköveltük, akkor mi mindnyájan bűnösök vagyunk, akkor mi is kiáltottuk: „Feszítsd meg Őt!” Mered-e mondani: én még soha gondolatommal, szavaimmal, étellemmel meg nem bántottam Krisztust! Mert, ha megbántottam, akkor én is kiáltottam: „Feszítsd meg Őt!”

De Krisztus keresztje nemcsak a bűnről beszél nekünk, hanem arról is, hogy a bűntől még nagyobb volt az Isten szeretete. Beszél arról a hihetetlen valóságról, hogy a bűn szörnyű zsarnokságának kínzó

átkától megváltott Krisztus. Megváltott, de nem pénzen, nem is fegyverrel, vagy hatalommal, hanem megváltott önmagát kiüresítő szeretettel, életét odaadó önfeláldozással, megváltott a Golgota Keresztjével. A századok pora betemethet mindent, az emberiség elfelejthet mindent, de nem felejtheti el az ártatlan Krisztus szenvedését, amely szenvedés forrásává vált az ember lelki megtisztulásának.

És amikor majd a nagypénteki gyászos csendben, a megilletődött pillanatban mindez végigcikázik gondolataimban, térdre kényszerít a hálás szeretet, hogy forró imával boruljak le Krisztus keresztfé előtt. Meghalt rajta az Úr. Szent feje lehajtva keblére. Szeme megtörött. Arca véres. Egész teste összeroskadva. Síri csönd mindenütt. Elsötétült a nap.

És én most ott térdelek az értem elvélő Krisztus előtt. Olyan kimondhatatlan szeretettel tekint reám, hogy kifakad belőlem a bizakodó ima: Uram, ugye nem társítasz el! Karod kitérve ugye, hogy engem ölelj magadhoz! Fejed lehajtva, hogy engem csókolj meg! Szíveden mély seb tátong, – ugye, hogy engem rejts el benne! Te meghaltál értem, én pedig, én pedig élni fogok ÉRTED, – élni a Te szent parancsaid szerint.

Ó, hát lesz-e még áldozat, amelyet Érted sokallani fogok? Lesz-e még bűn, amelyhez ragaszkodni fogok? Lesz-e valami a világon, akit Náladnál jobban szeretni fogok? Nem lesz, Uram Jézus, senki más... senki más!

*Miló Miklós
parókus*

Feltámadt Krisztus!

Ahol van krisztusi szeretet, ott örök élet van, de ahol megszűnik a szeretet, ott már megkezdődött a halál, mégpedig az örök halál. A feltámadás ünnepe nemcsak azt jelenti, hogy Jézus legyőzve a halált kiszállt a sírból, hogy a tanítványainak újból megmutassa, magát. Ebben a győzelemben, amellyel legyőzte a halált, benne van az Istennek, az Atyának a mérhetetlen szeretete Fia és az emberek iránt. Benne van Jézus ártatlansága, hatalma és végső elhatározása, amellyel engedelmeskedik az Atyának. Mindezzel megmutatta, hogy mit kell, lehet tenni annak érdekében, hogy mi is legyőzzük a halált, a pokol rabságát. Mert hiába volt a sír, hiába volt az eltemetés, a sír őrzése a katonák által, hiába volt a lepecsételés, annak a hatalomnak, amelynek a pokol kapui sem állhat-

nak ellent, a földi erőfeszítések a legkevesebbet érnek. A szeretet ellen ugyanis nincs ellenszer. Ellene lehet küzdeni, de nem lehet legyőzni. Sokszor le lehet tiporni, de elpusztítani nem. Krisztus szeretete pedig a legtökéletesebb szeretet volt. A teljes önátadás az emberért. A feltámadás fényében ezt is látnunk kell.

Ahhoz, hogy ezt elérhessük szükségünk volt a keresztre feszítésre, a sebekre, a halálra és az eltemetésre. Szükségünk volt a börtönről, a lemondásra, a felkészülésre. Most lehet bensőleg észrevenni magunkon, hogy milyen volt a húsvét előtti várakozásunk. Meg lehet, sőt meg kell éreznünk, hogy mit jelent élni. Mert Jézus nem a halál barátja, hanem az életé. Ezért van teremtvé ez a világ, s benne minden jó és szép. Nem a pusztulásért, hanem az életért. És ez az élet olyan erős, hogy a halál kötelékeit el tudja szakítani és a halál börtönébe zártak bilincseit le tudja törni.

A lelki feltámadásunk napja a mai. Jézus azért szállt alá a poklokra, hogy új életre szólítsa a sötétségben lévőket. A lelki sötétségünkben emel ki bennünket, hogy többé ne járjunk sötétségben, a halál árnyékában, hanem világosságban, Krisztus fényességében. Jézus győzelme a mi győzelmünk is. De nélküle bizony elveszünk. Nélküle ott maradnánk a Golgotán, amelyen elszenvédnénk a halált. Ezt viszont csak az tudja igazán nagyra értékelni, aki elszenvedte Jézussal a kínszót, a keresztet és a halált. Aki nem vett részt ebben, annak a feltámadás csak egy mese, egy hazugság. De nekünk az élet, a szeretet, a boldogság és ünnep. Ünnep, amely közelebb visz minket egymáshoz, Jézushoz, Istenhez. Ünneplünk, mert Jézus legyőzte a halált és a sírban lévőeknek életet ajándékozott.

*Szabó Antal
segédlelkész*

Emmausz felé a Feltámadással!

Jézus tanítványai: ezek az egyszerű emberek, nem mindig értették meg Jézus szavait. „Még ti is értelmetlenek vagytok?” kérte számon olykor őket Jézus. Sokszor rászorultak ők a tanításra, hiszen Jézus sokszor beszélt nekik mennyei dolgokról. Hasonló eset fordul elő a mai szent evangéliumban is.

Húsvét vasárnapját a tanítványok között a csodálkozás uralja: Jézus nincs a sírban.

Hol lehet? Ki vitte el? Más emberek-nél, akik Jézust közelebből ismerték, a **csalódottság** uralkodott el: **Jézus nem váltotta be a Hozzá fűzött reményeket.** Ezért szomorúak, letörtek, mert az utolsó

3 nap eseményeit közelről szemléltek. Az események sorozatában inkább a szomorúságot vették észre. A húsvéti örömhír sem tudta őket öröme deríteni, nem fogadták el Jézus feltámadását. Ami Jeruzsálemben történt Jézussal, az két ember-nél különös elhatározást indított el.

Nem érdemes ott maradni a városban. Jézus meghalt, de még a holtteste sincs meg. Hagyjuk el végleg a várost és találjunk más foglalkozást. Elhatározásukat tette váltották, nem törődve az apostolok beszédeivel, még aznap, vasárnap elindultak, hogy Emmausz felé menjenek. Oda-valók voltak? Ott reméltek elfoglaltságot? Erre a Szentírás nem ad feleletet. Ha valami az életben nem sikerül, és ez letör bennünket, gondoljunk erre a két apostolra. Ha őket utánozva elhagyunk minden meg-

szokott dolgot: imádságot, jótettet, stb. nem biztos, hogy helyesen cselekszünk.

Jézus Magát jó pásztornak nevezte, aki számon tartja nyájának „juhait” és ha valamelyik eltéved, annak utána megy, megkeresi, és visszahozza a többi közé.

Jézus, Húsvét délutánján két eltévedt „báránya” után ment. Mindkét tanítvány eltévedt volt, mert *téves gondolatok* uralkodtak bennük. Jézus személyéről, cselekedeteiről beszélgettek útközben, és téves megállapításra jutottak. Ők nem ilyen Messiásra gondoltak, mint Jézus. Tévedésben voltak magatartásukat illetően is: amikor vigasztalásra, erősítésre szorultak volna, **elhagyták azt a közösséget**, amelyben eddig voltak.

Útközben egy „titokzatos idegen” csatlakozott hozzájuk, aki nem volt más mint Jézus. Velük vándorolt egész délután, órákon át, de nem ismerték fel egyáltalán. Az idegen először meghallgatta panaszait, szomorúságuk okait. Miután meghallgatta őket, Ő, Jézus is beszélni kezdett. *A Szentírásból kiindulva eloszlatta minden tévedésüket, és a helyes gondolkodásra vitte őket a Messiást illetően.*

Jézust utánozva tudjak én is meghallgatni másokat, főleg olyankor, amikor problémáikkal fordulnak hozzám. Terhet vehetek le ilyemkor lelkükről.

Az apostolok szíve lángolt, amikor Jézus, a titokzatos idegen, útközben magyarázta fejtegette nekik az Írásokat.

Ezeket ők ismerték, de mennyire más-képpen ismerték eddig! Elfeledkeztek arról, amit Jézus kiemelt: a Messiásnak ezeket kellett elszenvednie, és úgy menni be dicsőségébe! Erre ők nem gondoltak, pedig Izaiás jóvendöléseit is olvasták életükben. Jézus magyarázott, Emmausz helyé-ge pedig közeledett. Jézus látta, hogy a nap estébe hajlik. Azt is látta, hogy a tanítványok tévedése is egyre jobban eloszlott, és szellemük „kiderült”. Látta, hogy jó munkát végzett náluk és minden kétségüket eloszlatozott. Hitre vezette már mindkettőjüket, ideje, hogy végre felfedje kilétét és megmutassa Magát. Emmauszba érve, az asztalhoz ültek, hogy elfogyasszák vacsorájukat. A kenyértörésnél mindkét tanítvány felismerte Jézust. Így csak Ő tudott kenyeret törni! Jézus azonnal eltűnt szemek elől. Visszament Jeruzsálembe, hogy megvigasztalja az ott szomorkodó többi tanítványt. Befejezte aznapi „feladatát”.

Hogy Jézus feltámadt, ez az én örömöm. Nemcsak az ünnepnapokon, hanem mindig hiszem, hogy feltámadt, mert ezt olyanok hirdették, akik látták és beszéltek a Feltámadással.

Krisztus feltámadásának ünnepe az öröm ünnepe. A feltámadt Jézus tette azzá. A mai nap evangéliumát: örömhíré hallva, engedjük, hogy a győzelem örömhíre uralkodjék rajtunk!

Forrás: Magyar Kurír

A kétféle Tamás

A mai vasárnap evangéliuma felidézi a feltámadott Jézus megjelenéseit, különös tekintettel Tamás apostol magatartására. Tamás apostolban először a materialista ember szólal meg, mert nem hiszi el társa-

inak, hogy tényleg a feltámadott Jézussal találkozott. Jézus újabb megjelenésekor viszont gyökeres fordulat következik be, és Tamás lelki emberré válik.

Ma, amikor a fogyasztói szemlélet az ember zsigereibe hatol, súlyos igazságokat hordoz ez az evangéliumi szakasz, de emellett azt a reményt is megadja, hogy

Isten számára nincs menthetetlen ember.

Sokan úgy gondolják, hogy csak az létezik, amit látnak. Nem is könnyű kitérni, még kevésbé függetlenné válni a számtalan reklámtól, amelyek csak az ott látható portékák üdvözítő hatását harsogják. Burkoltan azt hangoztatják, hogy nem normális, aki nem azt veszi, no de ezzel azonnal kimutatják önmaguk törékeny voltát, mert a másik reklám pedig másik termékre mondja ugyanezt. Lehetetlenség minden reklámnak szót fogadni, abba hamar beleőrülne mindenki. Ezt azok is érzik, akik a reklámokat szerkesztik, csak erről nyilván nem lehet beszélni.

Tamás nem hiszi el Jézus feltámadását, ami messze több mint reklám. Tény, hogy a nagypéntek sokkal reklámszerűbb volt, mint a húsvétvasárnap. Nagypénteken ott volt az őrző, megvezetett tömeg, és nagy publicitással úgy tűnt, hogy lám, Krisztus ügye összeomlott. Húsvétvasárnap viszont csak néhány asszonnyal találkozott Jézus, majd később az apostolokkal, és ami a legfurcsább, nem találkozott ellenségeivel.

Jézus azoknak jelent meg, akikkel terve volt. Nem volt hatásvadász, nem akarta, hogy Pilátus, a főpapok meg a római katonák rémülten és szabad akaratukat kikapcsolva, úgymond behódoljanak neki. Jézus azoknak jelent meg, akikre további jelenlétét építette, tehát az apostoloknak. Riadt, kétkedő, a múlt emlékeit töredezve hordozó embereknek, akikből új emberek lettek e találkozások nyomán. Közöttük volt Tamás is, aztán később Saul, akiből Pálként a népek apostola lett.

Ma is sokan azt mondják, hogy csak azt hiszik el, amit látnak. Buta kijelentés, hiszen a leghiteltlenebb ember is elhisz ezt-azt pl. a szomszédnak, a feleségnek, egyáltalán azoknak, akikkel együtt él,

vagy ha hitelenségében magára maradt, azért csak elhiszi a napkeltét és a naplementét. Pedig még ez utóbbiak esetében is többről van szó, mint pusztá látszatról, hiszen nem a Nap bújik elő a Föld mögül és vonul le este az égről, hanem a Föld forgása idézi elő a nappalok és az éjszakák váltakozását.

Tamás felkiáltott: „Én Uram, én Istenem!” Ez olyan, mint amikor egy megszülető gyermek felsír. Levegőt vesz a kinti világból, és ezzel elkezdődik új élete. Tamás felkiáltása hitvallás! És lélegzetvétel a mennyország levegőjéből.

Jézus feltámadása mutatja, hogy az embernek nem kettő, hanem három életfázisa van. Nemcsak édesanyánk szíve alatt lakunk, majd ezen a földi világon, hanem van egy olyanfajta örök hazánk, amely nem kronológiai formában kezdődik el a halálunk után, hanem rejtve már itt van az első kettőben, hiszen személyes emberi természetünk miatt megvan a kontinuitás a három között. A feltámadásban is megmarad személyi azonosságunk, de már büntetlenül és a pusztulás törvényei nélkül.

Nemritkán eszünkbe jut, hogy milyen jó lett volna Tamás apostol helyében lenni és megérinteni a feltámadt Jézus testét. Talán ritkán gondolunk Jézus szavainak folytatására: „Boldogok, akik nem láttak, és mégis hittek.” Nem vagyunk hátrányban Tamáshoz képest, hiszen mi is megérinthetjük Jézust az Oltáriszentségben.

A mai vasárnapot II. János Pál pápa az Isteni Irgalmasság vasárnapjává is nyilvánította. Isten irgalma azt jelenti, hogy tud minden dolgunkról, előtte semmit sem titkolhatunk, de ennek ellenére szeretet. Az irgalom összefoglalja az ítélet és a szeretet dimenzióját.

Forrás: Magyar Kurír

A Szentliturgia 57.

Adjunk hálát az Úrnak! II.

Adjunk hálát az Úrnak! Szól a pap felhívása a Szent Liturgián résztvevőkhöz. Jeruzsálemi szent Cirill, 1600 évvel ezelőtt, így adott magyarázatot erre a felhívásra. „A pap így folytatja: Adjunk hálát az Úrnak! Valóban hálát kell adnunk, hogy, bár méltatlanok voltunk rá, ilyen nagy kegyelemre hívott el bennünket, hogy... békét szerzett velünk, és a fogadott fiúság Lelkére méltatott minket. Erre ti azt felelitek: Méltó és igazságos az! Amikor ugyanis hálát adunk, méltó, és igazságos dolgot művelünk...”

Méltó dolog az az ember részéről, hogy hálát ad Istennek. Tudjuk, hogy miért adunk hálát: az Ő megszámlálhatatlan jótéteményéért. Méltó dolog, azaz józan eszünk és vallásos eszünk azt tanácsolja, hogy amit kaptunk, azt tartsuk eszünkben, és a köszönet szavaival és tetteivel válasszoljunk rá. Méltó dolog hálát adni Istennek, mert minden emberi érv, okoskodás ezt ajánlja nekünk. Ha Isten nem áldott volna meg minket adományaival, lelkileg nagyon szegények lennénk. Mivel mindent megtett, hogy bennünket üdvözítsen, legyen a mi válaszuk rá a szívből jövő köszönet, hálaadás. Méltó dolog Istennek hálát adni a jótéteményekért. Tőle kaptuk azokat, még akkor is, ha egyeseket emberek keresztlül küldött. „Mid van, amit nem Istentől kaptál?” kérdezi az apostol. (I.Kor.4,9.) Mivel Istenen kívül más szóba sem jöhet, hiszen minden Tőle származik, illesse Őt részünkről a legnagyobb szívbéli köszönet!

Igazságos dolog, hogy hálát adjunk Istennek. A legteljesebb igazságérzet köte-

lez erre bennünket. Amit adott, szeretetből adta, senki nem kényszeríthette volna rá. Emberi igazságunkkal úgy érezzük, hogy a szeretetért szeretet jár és hála. Igazságos dolog, hogy Istennek hálát adjunk jótéteményeiért. Az életben az emberek között mindennek megvan a maga szabott ára, amivel kiegyenlítjük tartozásainkat. Isten jótéteményeit sohasem fogjuk tudni a teljes igazságosság alapján viszonzni. De, hogy a tőlünk telhető módokon meg kell köszönni, azt igazságérzetünk parancsolja. Igazságos dolog Istennek hálát adni. Ő, sok ajándékát, sokszor pazarolta ránk, méltatlanokra. Ha Isten ilyen nagy volt, igazságos dolog, hogy ajándékait eszünkben tartjuk, és megköszönjük.

A liturgia szent szövegei a hálaadás módjáról nem beszélnek. Segítsenek nekünk ebben az apostolnak ez az oktatása: „Adjatok hálát mindenkor mindenért a mi Urunk Jézus Krisztus nevében az Istennek és Atyának!” (Ef 5,20)

folyt. köv.

*Lakatos László
áldozópap*

Sztdítész Szent Theodorosz szónoklataiból

Krisztus értékes és éltető keresztje

Ő, szent keresztnek drága ajándéka! Ő, dicsó kereszt, mily nagy az ékessége! Nincs rajta együtt a jó és a rossz, mint az Éden fáján, hanem mindenestől szép és pompás, látásra és ízlésre egyaránt.

Ez a fa már nem halált, hanem életet szül. Világít, nem homályosít; bevezet az Édenbe, és nem rekeszt ki onnan. Ez az a fa, amelyre mint valami diadalmi kocsira szállt fel Krisztus, és legyőzte a sátánt, a halál urát, és kiszabadította az emberi

nemet a zsarnok rabszolgaságából.

Ez az a fa, amelyen a mi Urunk, mint legyőzhetetlen harcos, a küzdelemben kezén-lábán és isteni oldalán megsebesült, és így gyógyította meg gonosztetteink sebeit, azaz a veszedelmes sátán által megrontott emberi természetünket.

Hajdan a fa miatt veszünk el, most a fa által kaptuk vissza az életet. Akkor a fáról vezettek félre minket, most a fán győztük le az álnok kígyót. Igazán új és rendkívüli csere! Halál helyett életet, romlandóság helyett romolhatatlanságot, gyalázat helyett dicsőséget ad.

Nem hiába kiált fel a szent Apostol: *Én azonban nem akarok mással dicsekedni, mint Urunk Jézus Krisztus keresztyével. Általa keresztre szegeztek nekem a világot, és engem is a világnak* (Gal 6,14). Hiszen ebből a keresztből fakadt az a legmagasabb bölcsesség, amely megcáfolta az evilági bölcselkedés minden kérdésését és felfuvalkodott oktalanságát. A keresztből származó mindenféle jó ajándék lemetszette a rosszaság és a gonoszság hajtásait.

Ennek a keresztfának az előjeleit és jelképeit már az emberiség kezdetétől fogva legcsodálatosabb módon ismerték fel és látták meg előre. Lásd tehát akárki vagy, ha

valóban eltölti lelkedet a tudás vágya. Már Noé fiaival és azok feleségeivel és mindenféle állattal együtt nemde egy jelentéktelen faalkotmányon menekültek meg a vízözönből Isten akarata folytán?

Vagy mit jelent Mózes botja? Nemde ez is a keresztnek az előképe? Ez a bot egyszer a vizet vérré változtatja, máskor az egyiptomi mágusok odavarázsolt kígyóját pusztítja el; majd ketté osztja a tengert, amikor Mózes ráüt vele és felemeli majd amikor ismét a tenger felé fordítja, az ellenséget a hullámsírba temeti, viszont Isten népét megmenti.

A keresztnek ilyen előképe volt Áron vesszeje is, egy nap alatt kivirágzik, hogy megmutassa: ki az igazi főpap.

A keresztet jelezte előre Ábrahám áldozata is, amikor összekötözött gyermekét az elkészített fára ráhelyezte. A kereszt ölte meg a halált és adta vissza az életet Ádámnak. Minden apostol a kereszt dicsőített meg, minden vértanú ez koronázott meg, és minden szentet a kereszt szentelt meg. Kereszt által öltjük magunkra Krisztust és vetjük le a régi embert. A kereszt gyűjti Krisztus juhait egy akolba és a megígért mennyei hazába.

Forrás: Imaórák liturgiája

Törpe János atya mondásaiból

János abbáról mesélik, hogy egyszer egy ifjú leánynak meghaltak a szülei, és árván maradt. Paészia volt a neve. Elhátározta, hogy házát vendégfogadóvá alakítja át a szkétiszi atyák kedvéért. Hosszú ideig látta tehát vendégül és szolgálta az atyákat.

Egy idő után azonban szűkölködni kezdett, mivel elfogyott a pénze. Elvete-

múlt emberek csatlakoztak tehát hozzá, akik eltántorították a jó céltól, s ettől kezdve rossz életmódot kezdett el folytatni, hogy prostituálja magát. Amikor ezt meghallották az atyák, nagyon elszomorodtak. Magukhoz hívták Törpe János abbát, s azt mondták neki: „Azt hallottuk arról a nővérről, hogy rossz életmódot folytat. Márpedig szeretettel volt irántunk, amikor csak tudott. Most tehát mi is mutassuk meg iránta szeretetünket, és segítsünk rajta! Fáradj el tehát hozzá, s az Istentől ne-

ked adott bölcsesség szerint rendezd el a dolgait!”

Elment tehát hozzá János abba, és így szólt az ajtónálló anyókanak: „Jelents be úrnődnek!” Az azonban elküldte: „Ti emésztettétek föl kezdettől fogva a vagyónát, most tehát szegény maradt!” Erre azt mondta neki János abba: „Mondd meg neki; mert nagy hasznára lehetek.” A titokban mosolygó szolgálai azt mondták neki: „Mit adhatsz neki, hogy találkozni akarsz vele?” Erre így válaszolt: „Honnan tudjátok, hogy mit adok majd neki?” Az anyóka tehát felment Paésziához, és beszámolt neki János atyáról. A fiatal leány azt mondta neki: „Ezek a szerzetesek állandóan a Vörös-tenger mentén járnak, és gyöngyöket találnak.” Felékesítette tehát magát, és így szólt: „Hozd fel hozzám!”

Amikor a szerzetes feljött, a fiatal leány már az ágyon ült. János abba belépett, és mellé ült. Aztán Paészia arcára figyelve megszólalt: „Mi a panaszod Jézus ellen, hogy ide jutottál?” Amint ezt meghallotta a leány, megdermedt. János abba lehajtotta a fejét, és keserves sírásra fakadt. Paészia azt mondta neki: „Abba, miért sírsz?” János atya felemelte a fejét, majd ismét sírva lehajtotta, és így szólt hozzá: „Lá-

tom, hogy a sátán nevet a tekintetedben, és ne sírjak?” Ezt meghallva azt mondta neki Paészia: „Van még bűnbánat, abba?” „Igen” – szölt. „Akkor vigyél, ahová akarsz!” – mondta neki a leány. „Menjünk!” – mondta János abba.

A leány felkelt, hogy kövesse. Feltűnt János abbának, hogy semmit sem rendelkezett vagy mondott a házáról, és elcsodálkozott. Amikor a pusztába értek, beeseteledett. János abba a homokból kis párnát készített a számára, keresztet vetett rá, és azt mondta neki: „Aludj itt!” Magának is így tett egy kissé távolabb, s imáinak végeztével lefeküdt. Éjfél tájban felébredt, és megpillantott egy fényes utat, amely a mennytől a leányig húzódott, s látta, hogy Isten angyalai viszik fel a lelkét. Felkelt, odament hozzá, és lábával megbökte. Amikor látta, hogy már meghalt, arcra borulva könyörgött Istenhez. És megértette, hogy a leány bűnbánatának egyetlen óráját szívesebben fogadta Isten, mint azokét, akik ugyan hosszú időn keresztül tartanak bűnbánatot, de annak buzgósága nem bizonyul odaadónak, mint a leányé.

*Forrás: A szent öregek könyve;
Törpe János 40.*

Virágvasárnapra

Mindenki látott már nagyszabású díjátadót, ahol a sztárok a vörös szőnyegen felvonulva éltetik magukat a rajongókkal. Fotósok jönnek, s újságok versenyeznek, ki tudja a legjobb képet közölni. Egészen biztos nagy élmény egy ilyen részt venni.

Valószínűleg valami hasonlót érezhettek azok az emberek, akik ott voltak Jézus Jeruzsálemba való bevonulásán. Azonban

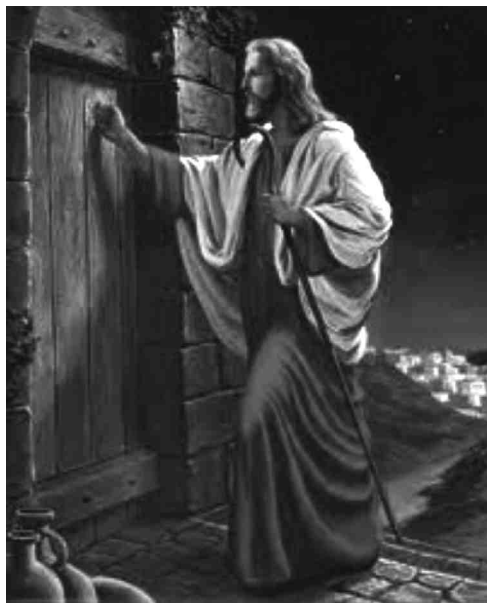
ez másképp zajlott, mint a sztárok esetében. Jézus megtehetette volna, hogy az egész ország előtt beharangozza azt, hogy bevonul Jeruzsálemba, hadd lássa és éltesse mindenki Őt. De nem ezt tette, hanem egy másik utat választott: a csendeset, a szelídet, a halkat. Ott voltak azok, akik szerették őt, ők dicsőítették. Nem közvetítette televízió, az újságok sem írtak róla. mégis olyan jelentős esemény volt, mely mély nyomot hagyott az evangélistákban, s ránk hagyták ezt a történetet. S nem is vö-

rös szőnyegen, hanem egy szamár hátán vonult be. Ma, amikor a sztárok nem adják lejjebb egy limuzinnál, mindenki elcsodálkozik, miért pont egy szamár? Jézus ezzel is a szelídséget, a csendességet akarta kifejezni. Mi pedig, amikor barkát szentelünk és ezzel az ággal a kezünkben megyünk haza a templomból, azokat ez embereket jelenítjük meg, akik akkor dicsőítették Jézust, hozsannát énekeltek neki. Mi is hozzájuk válunk hasonlónvá, ünnepeljük azt, Aki Jeruzsálembe megy önként vállalni a szenvedést, Aki élénk jön, hogy mi majd ne szenvedjünk.

De Jézus nem csak akkor, hanem most is bevonul. Nem Jeruzsálembe, hanem a szívünkbe. Ahogy virágvasárnap is, úgy most is ő jön élénk, először ő kopogtat szívünk ajtaján, nekünk kell őt beengedni.

Vékey Tamás egyik gondolata legyen most támasz, s merítsünk erőt belőle a nagybőjt hátralevő részére: „Egy festőművész befejezte azt a festményt, amelyen dolgozott. János Jelenéseinek könyvéből azt a jelenetet ábrázolta, amikor Krisztus így szól: »Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek« (3,20).

A festő kisfia megszólalt: Egy dolgot

nem jól festettél. Kívül az ajtón nincs kilincs. Hiszen így az Úr Jézus nem is tud bemenni! Csak akkor mehet be – magyarázta az apja –, ha belülről kinyitják az ajtót, és ha Őt behívják. Ezért hagytam el a külső kilincset. Hiszen olvashatjuk: »Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek.«”

*Szender Adrienn
hitoktató*

Hirdetés

Kocsis Fülöp püspök úr Nagyszombat éjszaka a **feltámadási szertartás után Szent Liturgiát végez pászkaszenteléssel, a növendékpapsággal együtt.** Felhívjuk a kedves testvérek figyelmét, hogy akik csak a feltámadási szertartáson akarnak részt venni, azok a püspöki Liturgia előtt nyugodtan hazamehetnek.

* * *

Aki szeretne a **húsvéti virágok** megvásárlásához hozzájárulni, az beteheti

adományát a gyóntatószék melletti fali perselybe, vagy személyesen behozhatja az egyházközségi irodába.

* * *

Szeretettel ajánljuk az adózók figyelmébe, hogy a **felajánlható 1+1%-kal** támogassák a **Katolikus Egyházat**, melynek technikai kódja 0011; illetve a templomunkat segítő **Szent Tamás Alapítványt**. A Szent Tamás alapítvány adószáma a templomban az újságos asztalról elvihető.

TEPLOSUNK SZERTARTÁSI RENDJE NAGYHÉTEN ÉS HÚSVÉTKOR

Virágvasárnap: Jézus Krisztus bevonulása Jeruzsálembé
7.15 Reggeli istentisztelet
6.30, 8.30, 10.00, 12.00, 17.30
Szent Liturgiák barkaszenteléssel
18.30 Nagy alkonyati istentisztelet

Nagyhétfő:
6.15 Utrenye
17.00 Előszenteltek liturgiája

Nagykedd:
6.15 Utrenye
17.00 Előszenteltek liturgiája

Nagyszerda:
6.15 Utrenye
17.00 Előszenteltek Liturgiája és kisebb rendek feladása
(*Püspök atya végzi*)

Nagycsütörtök:
6.30 Szent Liturgia
16.00 Nagy alkonyati istentisztelet
Nagy Szent Bazil liturgiájával, múró és antimenzion szentelés, Lábmosás
20.00 Nagypéntek reggeli istentisztelet az Úr szenvedéséről szóló 12 evangéliummal

Nagypéntek:
Jézus Krisztus kereszthalála
7.30 Királyi imaórák
15.00 Nagy alkonyati istentisztelet, sírbatétel
20.00 Kis esti zsolozsma, majd virasztás
A szertartások alatt gyóntatás lesz.

Nagyszombat:
07.30 Reggeli istentisztelet a szentsírnál
17.00 Nagy alkonyati istentisztelet Nagy Szent Bazil liturgiájával, Felnőtt keresztelés
23.30 Éjféli zsolozsma, feltámadási szertartás körmenettel, püspöki Szent Liturgia pászkaszenteléssel
A szertartások alatt gyóntatás lesz.

Húsvétvasárnap:
Jézus Krisztus feltámadásának ünnepe
6.00, 7.00, 8.30, 10.00, 12.00, 17.30
Szent Liturgia.
Minden Szent Liturgia után pászkát szentelünk.
18.30 Nagy alkonyati istentisztelet

Húsvéthétfő:
7.15 Reggeli istentisztelet
6.30, 8.30, 10.00, 12.00, 17.30
Szent Liturgiák
A 10 órai Szent Liturgián körmenet lesz.
18.30 Nagy alkonyati istentisztelet

Húsvétkedd:
A szertartások a húsvéthétfői rend szerint.
Minden kedves testvérünknek és családtagjaiknak, a Föltámadt Krisztus örömeiben eltöltött Húsvéti ünnepet kívánunk!
Föltámadt Krisztus! Valóban feltámadt!